

T'estimo molt, Chile 2019

Un relat de: [wild vulpes](#)

25 d'octubre de 2019

Santiago de Chile

Feia dies que volia enviar-te una postal, una fotografia feta per mi, editada, impresa i enganxada a una cartolina de colors, explicant com em va tot, que sóc feliç i que tot va bé. Sé que t'agraden molt les postals, com quan era petita i anava de càmping amb els cosins i tu et quedaves a casa amb les petites.

Divendres passat vaig dir que ho faria, però va començar tot. Sé que no és excusa, havia tingut dies i temps, però sempre em posava excuses com: no hi ha una bona copisteria, no trobo sobres, no tinc fotos prou bones.... Així que a hores d'ara encara no ho he fet, però també he pres una altra perspectiva i segur canviaré fotos de la carpeta "imprimir" per fotos d'aquesta última setmana.

I és que entre tot lo que està passant a Catalunya, als carrers on he crescut, on vaig aprendre a anar en bicicleta, on quedava amb les amigues quan era adolescent, on vaig aprendre a conduir... Porto des d'aquell dilluns enganxada a les pantalles, al Twitter, al Facebook, a Instagram, als telenotícies catalans, espanyols i internacionals, al Telegram, al WhatsApp... rebent imatges, textos, àudios i sobretot, molts missatges de "cap a casa, que ningú torni sola, cuideu-vos". Després de totes les imatges de solidaritat, de lluita, de ràbia, de debat, de violència de l'estat i policial, de persecucions, detencions i identificacions poc "ordinàries".... arriba divendres a Chile i tot comença.

Des de fora la gent no ho entén, només es veuen les imatges violentes, les barricades, la repressió policial... i és que són reals, però no són les úniques imatges que hi ha. També hi ha persones desaparegudes, torturades, assassinades, detingudes... i imatges de famílies amb pancartes, de mestres que surten a reivindicar, de periodistes d'arreu del món, de solidaritat, d'estudiants de l'àrea de la medicina fent cures i repartint aigua amb bicarbonat per contrarestar el gas lacrimogen, gent obrint les cases per anar al lavabo, gent donant aigua i llimones, vespres al carrer jugant a pilota, nits de cures a la casa bevent cervesa totes juntes als sofàs com feia molt de temps que no passava, sopars col·lectius per fer quelcom decent amb el menjar que ens queda, abraçades a les concentracions, gent ballant "cuecas" als carrers, gent cantant Víctor Jara des dels balcons, canalla jugant als parcs preparats per córrer per si a la policia se li acudia passar amb el gas a prop, treballadores juntes en la lluita, cants de revolució i festius, sons de cassoles de totes les tonalitats diferents conformant una cançó única improvisada.

Mama, aquest test va per tu, que ets patidora de per si, que només vols lo millor per tothom, però sobretot per naltros. A tu, que de xica me vas ensenyar a no callar davant de les injustícies, a què si no me feien cas havia de lluitar per a solucionar-les, a tu que sempre volies (i encara vols) que solucionem els conflictes del nostre entorn, et vull dir que he après, m'he fet gran. Vaig anar llegint sobre allò que tenia curiositat, com me vas ensenyar, creixent com a persona, essent un cul inquiet.

I aquí me veus i encara no t'ho creus. Una part de tu diu que no vols que surti al carrer, l'altre (vull creure) està orgullosa.

Ja no sóc aquella xiqueta que es barallava amb el "xuletes" de la classe quan li deien a una xica "gorda", ja no sóc la que no parla amb qui només vol brega, ja no sóc la que busca la mestra quan peguen a una companya o li enganxen xiclets al cap, ja no sóc la qui torna a casa trista perquè a la meva amiga li han furtat la seva nina a l'esbarjo...

Ara sóc la qui xerra amb companyes perquè es facin feministes o vegin que allò que pensen té un nom i ja en som moltes, sóc la que xerra sobre com mitigar els efectes del capitalisme sobre l'ambient social, natural i cultural, sóc la que surt al carrer a cridar perquè estan torturant, pegant, segregant i assassinant les persones de la nostra classe social, la que surt a protegir les companyes davant la violència policial, la que veu bé que es facin barricades per protegir el poble, la que creu que una pintada al mur val molt poc en comparació amb la vida de les persones que pretén visibilitzar....

No vull que pateixis, vull que confiïs en mi, en el que m'he convertit, en el que tot el que he viscut m'ha fet ser. Saps que estic bé, que si estès a casa no estaria bé. La setmana passada em deies que millor que estigués a Chile que a Catalunya perquè si no patiries. A vegades no et dic res, no t'ensenyo res, per no fer-te patir, i per això, després d'uns dies de no saber com dir-ho, t'escric aquest text perquè entenguis que tot va bé, que sóc feliç, que sí que tinc por, és normal, però també sé que d'això n'aprendré molt i que em farà fer un passet en créixer com a persona.

T'estimo molt i et trobo a faltar, però ho he de fer. Mai m'hauria arribat a imaginar que això podria passar.